Deze weergave moet voldoende nauwkeurig zijn opdat het tot aanstelling bevoegde gezag een met redenen omkleed besluit kan nemen.

3. Het staat aan het bevoegde administratieve gezag, zijn beoordelingsbevoegdheid aan te wenden bij de waardering van de geschiktheid van de betrokkene om de hem opgedragen taken te vervullen, onverminderd de rechterlijke toetsing van die aanwending door het Hof met het oog op kennelijke dwaling.

4. De bepalingen van artikel 24 van het Statuut zien op de verdediging van de ambtenaren tegen handelingen van derden, en niet tegen handelingen van hun eigen instelling, het toezicht waarop in andere bepalingen van het Statuut is geregeld.

In zaak 98/81,

K. J. MUNK, voormalig ambtenaar op proef bij de Commissie van de Europese Gemeenschappen, wonende Maelbeekstraat 9, 1040-Brussel, bijgestaan en vertegenwoordigd door G. Vandersanden, advocaat te Brussel, Klauwaertslaan 38, 1050-Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van N. Eden, rue Goethe 2,

verzoeker,

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, vertegenwoordigd door J. Pipkorn, lid van haar juridische dienst als gemachtigde, bijgestaan door R. Andersen, advocaat te Brussel, Montjoielaan 214, 1180-Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij O. Montalto, lid van haar juridische dienst, Bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verweerster,

betreffende een verzoek tot nietigverklaring van het besluit van de Commissie van 1 juli 1980 om verzoeker na zijn proeftijd te ontslaan, met alle gevolgen van die nietigverklaring, met name herstel van de loopbaan,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

samengesteld als volgt: O. Due, kamerpresident, A. Chloros en F. Grévisse, rechters,

advocaat-generaal: G. Reischl
griffier: P. Heim

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de conclusies, middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en het procesverloop

Bij besluit van 18 maart 1980 trad verzoeker met ingang van 1 oktober 1979 in dienst van de Commissie in rang A 7. Hij werd tewerkgesteld in DG XIV, Visserij, directoraat B, Markten en Structuur, afdeling 2, Structuurbeleid.

Het hoofd van de afdeling waar hij was tewerkgesteld, deelde verzoeker bij nota van 20 mei 1980 mee dat hij hem niet zou voordragen voor aanstelling in vaste dienst na de proeftijd.

Verzoeker beantwoordde deze nota op 9 juni 1980.

Op 19 juni 1980 bracht het hoofd van de afdeling een beoordeling aan het einde van de proeftijd uit, waarin over voortzetting van verzoekers dienstverband bij de Commissie een ongunstig advies werd uitgebracht.

Deze beoordeling werd op 22 juni 1980 ter kennis van verzoeker gebracht. Deze retourneerde haar vergezeld van zijn opmerkingen op 27 juni 1980.

Bij besluit van de Commissie van 1 juli 1980 werd verzoeker met ingang van dezelfde dag ontslagen.

Op 26 september diende verzoeker krachtens artikel 90, lid 2, Ambtenarenstatuut een klacht in tegen dit besluit.

Pas op 21 mei 1981 nam de Commissie een uitdrukkelijk besluit tot afwijzing van verzoekers klacht.

Nadat aan zijn klacht binnen de vereiste termijn van vier maanden geen gevolg was gegeven, stelde Munk beroep in bij het Hof tegen het stilzwijgend genomen besluit tot afwijzing van zijn klacht.

Het verzoekschrift is op 24 april 1981 in het register van het Hof ingeschreven.

Het Hof (Tweede kamer) heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en de advocaat-generaal gehoord, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan. Het heeft de Commissie evenwel verzocht om gegevens over de door verzoeker tijdens zijn proeftijd verrichte taken, met een waardering van zijn werk uit wetenschappelijk oogpunt in het licht van de eisen van de dienst, en over de thans door verzoeker als nationaal deskundige bij DG VI van de Commissie vervulde functie, evenals een beoordeling van de kwaliteit van zijn werk. Deze gegevens zijn binnen de gestelde termijn verstrekt.

II — Conclusies van partijen

1. Verzoeker concludeert dat het den Hove behage:

— het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren;

— dienovereenkomstig het besluit van de Commissie van 1 juli 1980 waarbij verzoeker aan het einde van de proeftijd werd ontslagen, nietig te verklaren;

— verzoeker bijgevolg het herstel van zijn loopbaan toe te kennen waarop hij recht heeft;

— verweerster in de kosten te veroordelen.

2. Verweerster concludeert dat het den Hove behage:

— het beroep ongegrond te verklaren;

— verzoeker in de kosten te veroordelen.

III — Middelen en argumenten van partijen

1. Verzoeker stelt dat het besluit om hem te ontslaan in strijd is met artikel 34, lid 2 van het Statuut en ongeldig is wegens onjuiste motivering en misbruik van bevoegdheid.

Betreffende het eerste middel, schending van artikel 34, lid 2 van het Statuut, brengt verzoeker de volgende argumenten naar voren:

Volgens deze bepaling moet ten aanzien van de ambtenaar op proef „uiterlijk een maand voor het verstrijken van de proeftijd" een beoordeling worden opgesteld betreffende zijn geschiktheid.

De proeftijd verstreek op 30 juni 1980, de beoordeling werd echter pas op 19 juni opgesteld en eerst op 22 juni door verzoeker ontvangen. Hij retourneerde deze aan zijn directie op vrijdag 27 juni, voorzien van zijn opmerkingen. Het tot aanstelling bevoegde gezag had daardoor volgens verzoeker slechts één dag, maandag 30 juni, om de argumenten te beoordelen waarop verzoeker zijn verzoek tot heroverweging van zijn geval baseerde.

Men dient derhalve te erkennen, aldus verzoeker, dat de termijn voor het opstellen van de beoordeling aan het einde van de proeftijd, die dwingend is voorgeschreven en gewaarborgd in artikel 34, lid 2, van het Statuut, niet is nageleefd; bovendien heeft verweerster niet met volledige kennis van zaken beslist, daar zij verzoekers opmerkingen, die haar niet tijdig ter kennis kwamen, onvoldoende in aanmerking heeft genomen.

Hieruit volgt dat, ook al zou de geldigheid van de beoordeling van de proeftijd niet wegens niet-inachtneming van de daarvoor gestelde termijn kunnen worden aangetast, het daaropvolgende ontslagbesluit niettemin onregelmatig is, nu die termijn niet in acht is genomen en verzoeker niet behoorlijk in de gelegenheid is gesteld zijn opmerkingen over de beoordeling te maken.

Ter zake van het middel dat het besluit hem te ontslaan ongeldig is wegens onjuiste motivering, merkt verzoeker op dat de aan het besluit ten grondslag liggende

beoordeling slechts ten dele de werkelijkheid weergeeft, en juist datgene vermeldt wat in verzoekers nadeel kan gelden.

In deze beoordeling wordt hem het volgende verweten: gebrek aan inzicht in zijn functie; onvoldoende vermogen tot aanpassing aan de aard van de te verrichten arbeid; slecht beoordelingsvermogen; onvermogen zijn werkwijze af te stemmen op de behoeften van de dienst; onvoldoende besef van zijn verantwoordelijkheden en onbevredigende vervulling van de hem opgedragen taken; te theoretische en niet op de werkelijkheid afgestemde manier van werken; traagheid bij de uitvoering van het werk; onvoldoende respect voor de gezagsverhoudingen, weigering aanwijzingen op te volgen die hem van hogerhand werden gegeven, gebrek aan soepelheid in zijn contacten met anderen.

Verzoeker betwist de gegrondheid van deze grieven, die zijns inziens zowel gezien de kwaliteit en de hoeveelheid van het door hem tijdens zijn proeftijd geleverde werk, alsook gezien zijn gedrag in de dienst, in strijd zijn met de werkelijkheid.

In het algemeen en voor zover deze verwijten in hoofdzaak neerkomen op gebrek aan respect voor de hiërarchische verhoudingen en ongeschiktheid om overeenkomstig de door zijn meerderen gegeven richtlijnen te werken, voert verzoeker de volgende argumenten aan:

Zonder gebrek aan respect voor zijn hiërarchieke meerdere en met de vereiste terughoudendheid, heeft verzoeker zijn collega's gevraagd hoe de hem opgedragen werkzaamheden het best te verrichten, daar nauwkeurige opdrachten van zijn afdelingshoofd, wiens economische en technische kennis onvoldoende was om hem bij zijn werkzaamheden leiding te geven, ontbraken. Deze situatie werd nog verergerd, aldus verzoeker, doordat zijn afdelingshoofd Deens noch Engels — verzoekers beide werktalen — sprak. Als gevolg daarvan stond hij niet alleen als ambtenaar op proef voor extra grote problemen bij het verrichten van zijn werk, maar maakte hij ook op zijn afdelingshoofd de onjuiste indruk van een ambtenaar op proef met te weinig gevoel voor samenwerking en discipline.

Voorts betwist verzoeker de bedenkingen die in de beoordeling aan het einde van de proeftijd over de kwaliteit en de hoeveelheid van zijn werk zijn geuit. Hij stelt dat zijn werk bij inlevering zonder enige kritiek werd aanvaard en in bepaalde gevallen zeer gunstig werd ontvangen. Verzoeker verwijst naar zijn studies van de overcapaciteit van de vissersvloot van de EEG, de ontwikkeling van het Centrum van de Noordzee, de economische gevolgen van de steun aan de sardine- en ansjovisindustrie, die hij heeft verricht naast andere werkzaamheden, zoals over de instelling van een „Norway pout box" of over „Jutland".

Hij beklemtoont dat dit werk niet alleen van voldoende kwaliteit was, maar dat hij het bovendien heeft moeten verrichten terwijl hij met problemen had te kampen verband houdende met communicatiemoeilijkheden met zijn afdelingshoofd wegens de taal, het ontbreken van aanwijzingen en zelfs technische steun (ontbreken van Engelstalige typekrachten), alsook het feit dat er in zijn afdeling niemand was met wie hij bij de uitvoering van sommige werkzaamheden overleg kon plegen over economische en technische zaken.

Wat het middel misbruik van bevoegdheid betreft, betoogt verzoeker dat dit berust op de volgende overwegingen. De buitengewoon strenge beoordeling aan het einde van de proeftijd, die rechtstreeks tot zijn ontslag heeft geleid, was

te wijten aan de omstandigheid dat zijn afdelingshoofd hem onwelgezind was als gevolg van het ontbreken van communicatie en samenwerking tussen hen wegens taalmoeilijkheden, en hem geen aanwijzingen gaf voor het verrichten van de studies die hij gedurende zijn proeftijd heeft uitgevoerd.

Daar komt nog bij dat, zoals uit de beoordeling blijkt, verzoekers meerderen hem vóór Pasen 1980 in overweging hadden gegeven te trachten elders te worden tewerkgesteld, om voor een eventuele vaste aanstelling zijn proeftijd bij een ander directoraat-generaal voort te zetten.

Verzoeker stelt dat hij inderdaad een aantal stappen heeft ondernomen bij de afdeling Interne hulpbronnen van directoraat-generaal XIV, waar men bereid leek hem aan te nemen, alsmede bij andere directoraten-generaal. Verzoeker meent echter dat een eventuele overplaatsing binnen het directoraat-generaal zou hebben betekend dat zijn afdelingshoofd verzoekers post bij de afdeling zou hebben verloren, en dat die overplaatsing op die grond werd geblokkeerd. Hij stelt in dit verband dat, zoals eind juni bleek in een telefoongesprek tussen hem en zijn afdelingshoofd, deze laatste met zijn overplaatsing naar directoraat-generaal VI — gevolgd door wijziging van de beoordeling aan het eind van zijn proeftijd — akkoord ging mits hij daartegenover een gekwalificeerd ambtenaar bij zijn afdeling tewerkgesteld zou krijgen, hetgeen niet is gebeurd.

Volgens verzoeker is de inhoud van de beoordeling voor een groot deel ingegeven door de omstandigheid dat zijn afdelingshoofd tot elke prijs de door verzoeker bezette post wilde behouden, zelfs al zou dat zijn ontslag aan het eind van de proeftijd betekenen.

Onder die omstandigheden, zo merkt verzoeker op, mag men geredelijk veronderstellen dat hij niet zou zijn ontslagen indien hij naar een andere post bij directoraat-generaal VI had kunnen worden overgeplaatst of indien in ruil voor zijn overplaatsing een tegenprestatie aan directoraat-generaal XIV was aangeboden.

Hierbij dient men volgens verzoeker bovendien in aanmerking te nemen dat zijn meerderen hem de ingevolge artikel 24 Ambtenarenstatuut verschuldigde bijstand hebben geweigerd, en dat zij tot zijn ontslag hebben besloten zonder de afloop af te wachten van de aanvragen tot overplaatsing die hij had lopen, ook al waren zij daarvan op de hoogte. Tenslotte blijkt uit de tegenstrijdige houding van de Commissie van het vaste voornemen van zijn meerderen om hem te doen ontslaan en van het gestelde misbruik van bevoegdheid.

Dienaangaande brengt verzoeker naar voren dat hij ófwel de vereiste bekwaamheden miste om bij het eind van de proeftijd een vaste aanstelling te krijgen bij de afdeling waar hij was tewerkgesteld, en in dat geval is het moeilijk denkbaar dat hij bij een andere dienst zou zijn tewerkgesteld, ófwel de vereiste hoedanigheden voor aanstelling in vaste dienst wel degelijk bezat, maar in dat geval had op grond daarvan een gunstige beoordeling aan het eind van de proeftijd moeten volgen met aansluitende aanstelling in vaste dienst.

Dezelfde tegenstrijdigheid bestaat volgens verzoeker tussen de beoordeling van zijn proeftijd die tot zijn ontslag heeft geleid en zijn indiensttreding als nationaal deskundige bij directoraat-generaal VI per 1 december 1980, een functie waarvoor gelijksoortige bekwaamheden en kwaliteiten worden verlangd als van ambtenaren van de Commissie, evenals het gevoel voor gezagsverhoudingen waaraan het hem, naar de Commissie hem verwijt, als ambtenaar op proef ontbrak.

2. De Commissie voert de volgende argumenten aan:

Aangaande het eerste middel, ontleend aan schending van artikel 34, lid 2, van het Statuut, merkt zij op dat niet wordt betwist dat de beoordeling van de proeftijd niet binnen de door deze bepaling gestelde termijn is opgesteld.

Zij wijst er evenwel op dat volgens de rechtspraak van het Hof te late opstelling van de beoordeling weliswaar een onregelmatigheid is, doch dat deze niet van zodanige aard is dat zij de geldigheid van de beoordeling aantast (arrest van 12 juli 1973, gevoegde zaken 10 en 14/72, di Pillo, Jurispr. 1973, blz. 763). Zij stelt dat het ontslagbesluit niet noodzakelijkerwijs op een met het aflopen van de proeftijd samenvallende datum behoeft te worden genomen, doch slechts binnen een redelijke termijn, die begint te lopen op het tijdstip waarop de beoordeling aan het eind van de proeftijd is opgesteld en aan de belanghebbende meegedeeld. Zij benadrukt dat de inhoud van de beoordeling geen verrassing kon zijn voor verzoeker, die tijdens zijn proeftijd, en met name in een nota van zijn afdelingshoofd van 20 mei 1980, ervan in kennis was gesteld dat zijn gedrag tot problemen leidde, en die de raad had gekregen eventueel een andere tewerkstelling te zoeken teneinde zijn proeftijd voort te zetten.

Overigens, zo betoogt de Commissie, waren de bij verzoekers meerderen levende verwachtingen ten aanzien van de verwezenlijking van die eventuele overplaatsing, alsmede de vertraging waarmee verzoeker een hem op 20 mei 1980 opgedragen studie heeft ingeleverd, er de reden van dat de beoordeling van de proeftijd met vertraging is opgesteld.

De Commissie houdt voorts staande dat de beoordeling met haar bijlagen voor het tot aanstelling bevoegde gezag zo expliciet was dat dit — nadat verzoeker in de gelegenheid was gesteld opmerkingen te maken, hetgeen deze inderdaad op 27 juni 1980 heeft gedaan — met volledige kennis van zaken zijn besluit bij het einde van de proeftijd kon nemen.

Wat betreft het middel omtrent onjuiste motivering merkt de Commissie op, dat de beoordeling aan het eind van de proeftijd de belangrijkste bevindingen van de hiërarchieke meerderen bevat over de wijze waarop de ambtenaar op proef zich van zijn taken kwijt, en dat die beoordeling aldus bepalend is voor de beslissing van het tot aanstelling bevoegde gezag. Zij stelt dat de beoordeling van de bekwaamheden van de kandidaat tot de discretionaire bevoegdheid van de administratie behoort, behoudens toetsing door het Hof van de middelen en wegen welke tot die beoordeling hebben kunnen leiden; zij verwijst daartoe naar de arresten van 19 juli 1955 (zaak 1/55, Kelgall, Jurispr. 1956, blz. 9) en 12 december 1956 (zaak 10/55, Mirossevitch, Jurispr. 1956, blz. 389).

De Commissie verwijt verzoeker voorts dat hij zijn argumenten kracht probeert bij te zetten met de stelling dat zijn afdelingshoofd blijk had gegeven van onwelgezindheid jegens hem, doch daarbij voorbijziet aan het feit dat de — aan het ontslagbesluit ten grondslag liggende — beoordeling was opgesteld door het afdelingshoofd maar ook was ondertekend door de directeur van directie B, Markten en Structuur, die het beoordelingsrapport in overleg met het afdelingshoofd heeft geredigeerd, en door de directeur-generaal van DG XIV, die daardoor hun instemming met de inhoud hebben betuigd.

Zonder de intellectuele kwaliteiten van verzoeker in twijfel te willen trekken stelt de Commissie dat de beoordeling aan het einde van verzoekers proeftijd diens werkelijke gedrag tijdens de proeftijd juist weergeeft, en dat hoewel die proeftijd niet volstrekt negatief is geweest, de balans niettemin negatief is uitgevallen.

Verzoeker zou blijk gegeven hebben van gebrek aan respect voor de gezagsver-

houdingen door „kortsluiting" van zijn afdelingshoofd, op diens aanwijzingen kritiek te leveren en hem zelfs bij zijn meerderen in discrediet te trachten te brengen.

Voorts had verzoeker volgens de Commissie de neiging zijn eigen ideeën te volgen bij de aanpak van de hem opgedragen werkzaamheden, weigerde hij hardnekkig de richtlijnen op te volgen die zijn meerderen hem wel degelijk gaven — onder wie zijn directeur, die Engels sprak — en had hij de neiging de dossiers vanuit een theoretisch oogpunt te behandelen, waarbij hij lange beschouwingen ten beste gaf zonder rechtstreeks verband met de concrete gegevens; zijn werk had onder deze werkwijze te lijden en moest meermalen worden herschreven.

Bovendien verwijt de Commissie verzoeker indiscretie, op grond dat hij over hem opgedragen studies, zoals die betreffende de „Norway pout box" — een onderwerp met belangrijke politieke aspecten —, contacten onderhield met personen buiten zijn directoraat-generaal.

Tenslotte voert de Commissie aan dat verzoeker de problemen van taalkundige en technische aard — problemen waarvoor iedere ambtenaar op proef komt te staan — welbewust overdrijft; hij weigerde overigens de aanwijzingen op te volgen, ook al kon hij daarvan bij het verrichten van zijn werkzaamheden profijt hebben.

Voor wat betreft het middel misbruik van bevoegdheid meent de Commissie dat verzoeker zelfs geen begin van bewijs tot staving van dit middel levert. De beoordeling van de proeftijd geeft de desbetreffende gegevens objectief weer, legt zelfs de nadruk op zijn theoretische kennis en vermeldt zoals het behoort zijn voornaamste bezigheden.

Ter zake van verzoekers overplaatsing merkt de Commissie op, dat diens meerderen op dit punt geen enkele bevoegdheid hadden en dus ook geen concreet initiatief konden nemen noch verantwoordelijkheid konden dragen voor het mislukken van de met het oog hierop ondernomen stappen.

Men had hem deze overplaatsing aangeraden vóór het einde van zijn proeftijd, toen zich ongunstige vooruitzichten aftekenden voor zijn aanstelling in vaste dienst bij de directie waar hij zijn proeftijd doorliep.

Verzoekers meerderen hadden op dat punt echter geen enkele toezegging gedaan. Dat de poging tot overplaatsing mislukte was te wijten aan zijn besluit om niet de officiële administratieve wegen te bewandelen en aan de omstandigheid dat de leiding van de benaderde directies op de hoogte was van de wijze waarop verzoeker tot op dat moment zijn proeftijd bij de afdeling waar hij was tewerkgesteld, had volbracht.

Voorts konden verzoekers meerderen, ook al wisten zij dat hij metterdaad contacten had gelegd om te worden overgeplaatst, niet voor onbepaalde tijd afwachten wat daarvan zou terechtkomen.

Bij de opstelling van de beoordeling van de proeftijd en het nemen van de daaropvolgende beslissing is derhalve de regel dat de ambtenaren bijstand moet worden verleend, anders dan verzoeker beweert, niet geschonden; ook de inhoud en het tijdstip van die beoordeling en dat besluit beantwoorden aan de regels.

Tenslotte wijst de Commissie er met nadruk op dat noch het feit dat verzoeker is aanbevolen elders tewerkstelling te zoeken, noch het feit dat hij door een ander directoraat-generaal als nationaal deskundige is aangenomen, in tegenspraak zijn met de inhoud van de beoordeling van zijn proeftijd en met zijn ontslag.

De aanbeveling zich te laten overplaatsen is verzoeker gedaan teneinde hem in staat te stellen zijn bekwaamheden eventueel bij een andere dienst waar te maken door het verrichten van werkzaamheden met een andere inhoud, gezien de magere resultaten van zijn proeftijd bij de afdeling waar hij was tewerkgesteld.

Omtrent verzoekers huidige hoedanigheid als nationaal deskundige merkt de Commissie op, dat voor die functie andere kwaliteiten en bekwaamheden worden verlangd dan van ambtenaren.

Terwijl nationale deskundigen, zo vervolgt de Commissie, slechts nauwkeurig omschreven specifieke taken vervullen, wordt van ambtenaren verwacht dat zij zich voegen naar velerlei gevarieerde taken, voor de verwezenlijking van doelstellingen die vereisen dat persoonlijke ideeën op de achtergrond blijven en dat men zich onderwerpt aan de eisen van de openbare dienst in een hiërarchisch verband.

Het Hof heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan. Het heeft evenwel de Commissie verzocht om gegevens over verzoekers taken en werkzaamheden tijdens diens proeftijd, en om een waardering van zijn huidige taakvervulling als nationaal deskundige.

De Commissie heeft — binnen de gestelde termijn — de volgende gegevens verstrekt:

I. *Beschrijving van de taken van Munk bij DG XIV*

(i) het analyseren van structurele vraagstukken in de visserijsector (Noorse steenbolk, evenwicht tussen visserijcapaciteit en visstand).

(ii) het bestuderen van investeringsprojecten en -programma's in de visserijsector (met name scheepsbouw en industriële installaties).

(iii) het volgen van bepaalde, vooral economisch gerichte, studies die elders worden uitgevoerd.

II. *Werkzaamheden*

1. Analyse van structurele vraagstukken

a) Werk betreffende de „Norway pout box":

Het doel van dit werk was bij te dragen aan een oplossing van structurele aard voor de problemen ontstaan door de conserveringsmaatregel „Norway pout box". Nadat was gebleken van de Deense verliezen als gevolg van het Britse vangstverbod voor steenbolk, had het aanwijzingen moeten opleveren omtrent de beste manier om de vissers en de industrie steun te verlenen bij een althans gedeeltelijke overschakeling op andere activiteiten.

Van het begin af heeft het afdelingshoofd getracht de studie te bepalen tot het eigenlijke onderwerp, dat tot het werkterrein van de afdeling behoorde, doch zonder succes.

Ondanks bovengenoemde doelomschrijving heeft verzoeker met het werk slechts aangetoond dat de Britse maatregel de Deense visserij benadeelde. Als zodanig kan het werk, al berust het op bepaalde betwistbare uitgangspunten, van waarde worden geacht uit strikt theoretisch oogpunt; het was echter volstrekt onbruikbaar, ja zelfs gevaarlijk voor het beleid van de Commissie tot behoud van de visstand. De studie liet namelijk uit-

komen hoe weinig invloed de Britse maatregel zou hebben gehad in termen van een toename van de visstand voor menselijke consumptie. De directeur van de dienst beschouwde de studie als niet opportuun en niet ter zake dienend. Na hiervan in kennis te zijn gesteld, verzocht de directeur-generaal het werk te staken, doch Munk ging er privé mee door en voltooide zijn nota (64 bladzijden).

b) Evenwicht tussen visserijcapaciteit en visstand:

Hierover heeft Munk een nota opgesteld waarin hij de verschillende methoden aangaf om het probleem van de overcapaciteit van de vloot op te lossen. Maar in plaats van deze verschillende methoden in gangbare taal weer te geven en er conclusies aan te verbinden die de afdeling bij haar latere werkzaamheden van pas konden komen, beperkte Munk zich ertoe de methoden samen te vatten met behulp van abstracte wiskundige formules zonder daaraan operationele gevolgen te verbinden. Dit werk voldoet wellicht aan wetenschappelijke eisen, maar het beantwoordt niet aan de eisen van de dienst.

2. Bestudering van investeringsprojecten en -programma's

Munk was voornamelijk aangeworven voor het bestuderen van en adviseren over investeringsprojecten en -programma's die aan DG XIV ter beoordeling werden voorgelegd (met name in de Deense taal). Deze werkzaamheden zijn op behoorlijke wijze uitgevoerd; maar vanaf het begin van zijn proeftijd liet Munk zijn meerderen weten dat hij dit soort werk, dat hij „minder belangrijk" vond, niet wilde doen.

3. Volgen van bepaalde elders verrichte studies

Gezien zijn opleiding was Munk onder meer verzocht bepaalde studies te volgen die in de afdeling Structuurbeleid met hulp van externe deskundigen werden verricht. Deze taak werd verlicht doordat reeds voor de komst van Munk het algemene ontwerp voor deze studies was opgesteld; Munk had zich in het bijzonder voor het Deense en Duitse gebied op de hoogte dienen te stellen van het goede verloop van deze studies en had zijn mening over de resultaten moeten geven.

In plaats van de moeilijkheden met de deskundigen op te lossen, deed Munk nieuwe problemen ontstaan, waardoor zijn afdelingshoofd genoopt was tussenbeide te komen om bepaalde situaties recht te trekken.

4. Economische gevolgen van de steun aan de sardine- en ansjovisindustrie

Ofschoon hem was verzocht een eerste schatting te maken van de orde van grootte van deze economische steun, leverde Munk een daartoe in geen enkele verhouding staand werk, dat niet minder dan 4 nota's en een werkdocument van ongeveer 40 bladzijden plus 100 bladzijden bijlagen omvatte.

Met betrekking tot de waardering van verzoekers huidige taakvervulling als nationaal deskundige, legt de Commissie tenslotte een afschrift over van het stuk waarin het hoofd van de afdeling waar

verzoeker is tewerkgesteld, zijn standpunt weergeeft. Het hoofd van de afdeling, wiens beoordeling wordt onderschreven door zijn directeur, verklaart:

„De heer Munk, Deens nationaal deskundige, is op de grondslag van de aanwijzingen voor een ambtenaar A 5 belast met het uitwerken van een model voor het bijwerken van gegevens van het informatienet inzake landbouwbedrijfsboekhoudingen van de Gemeenschap.

Door zijn kennis van de econometrie en de ontwikkeling van modellen is de heer Munk in staat geweest een operationeel model op te stellen, dat inmiddels reeds is gebruikt bij de voorbereiding van het memorandum van de Commissie inzake het Mandaat van 30 mei 1980, en ter voorbereiding van de voorstellen voor gemeenschappelijke landbouwprijzen. Momenteel brengt de heer Munk technische verbeteringen in dit model aan om het nog doelmatiger te maken en het toepassingsgebied ervan te vergroten.

De bijdrage van de heer Munk aan de ontwikkeling van de informatiehulpmiddelen bij DG VI is buitengewoon waardevol geweest."

IV — Mondelinge behandeling

Verzoeker, vertegenwoordigd door G. Vandersanden, advocaat te Brussel, en de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door J. Pipkorn, lid van haar juridische dienst, als gemachtigde, bijgestaan door R. Andersen, advocaat te Brussel, zijn ter terechtzitting van 17 december 1981 in hun pleidooien gehoord.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 11 februari 1982 conclusie genomen.

In rechte

1 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 24 april 1981, heeft de heer K. Munk, voormalig ambtenaar op proef van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, beroep ingesteld strekkende tot nietigverklaring van het besluit van de Commissie van 1 juli 1980 om hem na zijn proeftijd te ontslaan, met alle gevolgen van die nietigverklaring, met name herstel van zijn loopbaan.

2 Verzoeker trad op 1 oktober 1979 in dienst van de Commissie als ambtenaar op proef bij de afdeling Structuurbeleid van DG XIV, Visserij, in de rang A 7. Aan het einde van de proeftijd is hij bij besluit van het tot aanstelling bevoegde gezag van 1 juli 1980 ontslagen op grond van een ongunstige beoordeling aan het einde van de proeftijd.

3 Het tot aanstelling bevoegde gezag voerde als reden voor het ontslag aan dat verzoeker niet had voldaan aan de eisen van de dienst, zowel wat betreft zijn geschiktheid om de hem opgedragen taken te vervullen als zijn prestaties en zijn gedrag, een en ander gebaseerd op de voornaamste bevindingen in de beoordeling aan het einde van de proeftijd.

4 Tot staving van zijn beroep voert verzoeker drie middelen aan, ontleend aan beweerde onregelmatigheden in het aangevochten besluit, te weten niet-inachtneming van de termijn voor het opstellen van de beoordeling aan het einde van de proeftijd, onjuiste motivering als gevolg van onjuiste en te strenge waarderingen in die beoordeling, en misbruik van bevoegdheid op grond dat de beoordeling was opgesteld met de uitsluitende bedoeling hem te ontslaan en hem te beletten een post bij een andere dienst van de Commissie te vinden. In dit verband zou de Commissie bovendien haar verplichting tot bijstand aan haar ambtenaren hebben verzaakt en het beginsel van zorgvuldig bestuur niet hebben nageleefd.

Inachtneming van de in artikel 34 Ambtenarenstatuut gestelde termijn

5 Naar luid van artikel 34, lid 2, Ambtenarenstatuut wordt „uiterlijk een maand voor het verstrijken van de proeftijd ... ten aanzien van de ambtenaar op proef een beoordeling opgesteld betreffende zijn geschiktheid voor het vervullen van de hem uit hoofde van zijn functie opgedragen taken, alsmede betreffende zijn prestaties en zijn gedrag in de dienst. Deze beoordeling wordt ter kennis gebracht van de betrokkene, die schriftelijk zijn opmerkingen hierover kan maken."

6 Verzoeker voert hieromtrent aan dat de door bovengenoemde bepaling gestelde termijn van een maand niet in acht is genomen, nu de beoordeling van zijn proeftijd op 19 juni is opgesteld, hij deze op 22 juni heeft ontvangen en voorzien van zijn opmerkingen op 27 juni heeft teruggezonden, en op 1 juli is besloten hem met ingang van dezelfde dag te ontslaan. Ingevolge deze korte termijnen zou verzoeker onvoldoende tijd hebben gehad zijn opmerkingen in te dienen, en zou het tot aanstelling bevoegde gezag niet over de nodige tijd hebben beschikt om de bevindingen van de beoordeling en de daarbij gemaakte opmerkingen op hun waarde te schatten, teneinde bij het einde van de proeftijd met volledige kennis van zaken een besluit te kunnen nemen. Nu het ontslagbesluit onder deze omstandigheden is totstandgekomen, moet het volgens verzoeker als onregelmatig worden beschouwd.

7 De Commissie stelt ter rechtvaardiging van overschrijding van de termijnen dat zij verzoekers belangen in aanmerking wilde nemen. Zijn hiërarchieke meerderen wilden hem immers in de gelegenheid stellen een studie af te maken en, zoals men hem had aangeraden, vóór het einde van zijn proeftijd een andere post bij de Commissie te zoeken.

8 Gelijk het Hof heeft beslist, levert vertraging in de opstelling van de beoordeling, gezien de uitdrukkelijke vereisten van het Statuut, een onregelmatigheid op die echter, hoezeer ook te betreuren, niet van dien aard is dat de geldigheid van de beoordeling erdoor wordt aangetast. Het doel van artikel 34 van het Statuut is de belanghebbende het recht te waarborgen om zijn eventuele opmerkingen bij het tot aanstelling bevoegde gezag in te dienen en tevens te verzekeren dat die opmerkingen door dat gezag in aanmerking zullen worden genomen.

9 Blijkens de stukken was in casu echter het tijdsverloop tussen het opstellen der beoordeling en het ontslagbesluit voor verzoeker voldoende om na kennisgeving van de beoordeling zijn opmerkingen te maken, alsook voor het tot aanstelling bevoegde gezag om zich het oordeel te vormen waartoe het gehouden was. Voorts dient te worden opgemerkt dat de zienswijze van verzoekers hiërarchieke meerdere, die een in wezen gelijkluidend oordeel inhield als de beoordeling van de proeftijd, verzoeker was medegedeeld bij nota van 20 mei en dat deze daarop bij brief van 9 juni 1980 had geantwoord.

10 Uit het voorgaande volgt, dat verzoekers middel ontleend aan schending van artikel 34 Ambtenarenstatuut ongegrond is en derhalve moet worden verworpen.

Onjuiste motivering van het ontslagbesluit

11 Verzoeker stelt dat de beoordeling aan het einde van de proeftijd, waarin het aangevochten besluit zijn voornaamste grondslag vindt, onjuiste en te strenge waarderingen bevat; zij is zijns inziens niet objectief voor zover zij op de aan kritiek onderhevige aspecten van zijn werk is gebaseerd, zonder enige positieve kant van het verloop van zijn proeftijd te vermelden. Hij stelt voorts dat hij tijdens zijn proeftijd zonder nauwkeurige aanwijzingen van zijn meerderen heeft gewerkt, en dat de beoordeling van de proeftijd niet al zijn werkzaamheden gedurende het betrokken tijdvak vermeldt.

12 Verweerster wijst deze redenering van de hand door te stellen dat verzoekers intellectuele kwaliteiten en wetenschappelijke bekwaamheden niet worden betwist. Verzoeker zou evenwel niet de vereiste hoedanigheden bezitten voor een ambtelijke loopbaan in een internationale organisatie die zich voor specifieke problemen ziet geplaatst. Verweerster stelt dat verzoeker de hem toevertrouwde dossiers te theoretisch heeft benaderd, niet in overeenstemming met de vereisten van de dagelijkse werking van de dienst en buiten het kader waarin hij zijn werkzaamheden had moeten verrichten.

13 Bovendien wordt verzoeker verweten dat hij de gezagsverhoudingen niet in acht heeft genomen door contact te leggen met andere diensten van de Commissie, zonder toestemming van zijn meerdere en buiten deze laatste om.

14 Vastgesteld dient te worden dat verzoeker in het geheel geen bewijs bijbrengt tot staving van zijn stelling dat hij zonder aanwijzingen moest werken en dat de beoordeling onjuist is op grond dat zij niet al zijn werkzaamheden gedurende het betrokken tijdvak vermeldt. Overigens zij opgemerkt dat de beoordeling aan het eind van de proeftijd slechts de voornaamste bezigheden van de betrokkene in de proeftijd behoeft weer te geven. Deze weergave moet voldoende nauwkeurig zijn opdat het tot aanstelling bevoegde gezag een met redenen omkleed besluit kan nemen.

15 De stelling dat de beoordeling niet objectief was kan evenmin worden aanvaard, daar bij lezing ervan duidelijk blijkt dat verzoekers capaciteiten in bepaalde opzichten goed en zelfs zeer goed werden geacht.

16 Wat verzoekers stellingen over de kern van de in die beoordeling te zijnen aanzien gegeven waarderingen betreft, zij in herinnering gebracht dat het op de weg ligt van het bevoegde administratieve gezag, zijn beoordelingsvrijheid aan te wenden bij de waardering van de geschiktheid van de betrokkene om de hem opgedragen taken te vervullen, onverminderd de rechterlijke toetsing van die aanwending door het Hof met het oog op kennelijke dwaling. Uit de stukken blijkt echter niet dat het tot aanstelling bevoegde gezag bij zijn waardering van de verdiensten van Munk kennelijk heeft gedwaald.

17 Verzoekers tweede middel dient mitsdien eveneens te worden verworpen.

Misbruik van bevoegdheid

18 Verzoeker stelt dienaangaande dat hij is ontslagen om te verhinderen dat zijn pogingen overplaatsing te verkrijgen, zouden slagen.

19 Deze stelling, die op een tweevoudig misverstand berust, kan niet worden aanvaard. In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat juist verzoekers hiërarchieke meerderen hem bijtijds hebben aangeraden, de mogelijkheden te onderzoeken om elders bij de diensten van de Commissie een betrekking te vinden die beter bij zijn beroepsbekwaamheden zou passen. Voorts is het niet aan het Hof om — zoals betrokkenes verzoek impliceert — een oordeel uit te spreken over de noodzaak of wenselijkheid van een herverdeling van de posten bij een ambtelijke dienst.

20 Verzoeker verwijt de Commissie ook dat zij, door hem niet te ondersteunen in zijn pogingen om elders bij de instelling te worden tewerkgesteld, in haar verplichting haar ambtenaar bijstand te verlenen als bedoeld in artikel 24 Ambtenarenstatuut, is tekortgeschoten.

21 Dit middel kan niet worden aanvaard. De bepalingen van artikel 24 zien immers, zoals het Hof onlangs in het arrest van 17 december 1981 (zaak 178/80, Bellardi-Ricci, Jurispr. 1981, blz. 3187) heeft overwogen, op de verdediging van de ambtenaren tegen handelingen van derden, en niet tegen handelingen van hun eigen instelling, het toezicht waarop in andere bepalingen van het Statuut is geregeld.

22 Uit het voorgaande volgt dat het beroep moet worden verworpen.

Kosten

23 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen.

24 Volgens artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering blijven echter de kosten door de instelling terzake van beroepen van personeelsleden van de Gemeenschappen gemaakt, te haren laste.

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

rechtdoende:

1. Verwerpt het beroep.

2. Verstaat dat elk der partijen de eigen kosten zal dragen.

Due Chloros Grévisse

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 25 maart 1982.

De griffier
voor deze
V. Joris
referendaris

De president van de Tweede kamer
O. Due

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL G. REISCHL VAN 11 FEBRUARI 1982 [1]

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

Verzoeker in het onderhavige geding trad per 1 oktober 1979 in dienst van de Commissie als ambtenaar op proef in de rang A 7. Hij werd tewerkgesteld bij het directoraat-generaal XIV (Visserij), directoraat B (Markten en structuur), Afdeling 2 (Structuurbeleid).

Reeds geruime tijd voor het verstrijken van zijn proeftijd — overeenkomstig artikel 34 Ambtenarenstatuut op 30 juni 1980 — maakten zijn superieuren hem mondelinge aanmerkingen over zijn prestaties en gedrag. Zijn afdelingshoofd bracht ook schriftelijk kritiek uit in een nota van 20 mei 1980, waarin werd gezegd dat verzoeker zich niet voldoende had ingespannen om zich aan zijn

1 — Vertaald uit het Duits.